U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. T. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2017, č. j. 30 A 99/2017 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Velvyslanectví České republiky v Hanoji vydalo dne 6. 3. 2017 usnesení č. j. 749/2017-HANOI-II, kterým zamítlo žádost žalobce o „*upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu*“ a řízení o žádosti zastavilo.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. 99867/2017-OPL, byl zamítnut rozklad žalobce směřující proti označenému usnesení.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou u Krajského soudu v Plzni.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, dle něhož je věcně příslušným k rozhodnutí o žádostech o povolení k pobytu na území České republiky Ministerstvo vnitra, je žalobou napadené rozhodnutí nicotné. Z toho důvodu prohlásil ministr zahraničních věcí rozhodnutí za nicotná.

[5] Dne 25. 8. 2017 doručil žalobce krajskému soudu podání, kterým vzal (z důvodu prohlášení nicotnosti označených rozhodnutí) žalobu zpět a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

III.

[6] Krajský soud řízení v záhlaví označeným usnesením s odkazem na § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zastavil (výrok I). Zároveň žalovanému podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč (výrok III) a žalobci vrátil poměrnou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč (výrok II).

IV.

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl výroky I a III usnesení krajského soudu kasační stížností. Namítal, že krajský soud měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v odpadnutí předmětu řízení (prohlášení napadeného rozhodnutí za nicotné). Takový postup zvolil Krajský soud v Ústí nad Labem v usnesení ze dne 27. 7. 2017, č. j. 5 A 127/2017 - 35. Žalobce totiž sice vzal žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, to však bylo vyvoláno objektivními okolnostmi spočívajícími v radikální změně judikatury Nejvyššího správního soudu (viz výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu). Procesní postup krajského soudu se promítl rovněž do povinnosti stěžovatele nahradit žalobci náklady řízení. To však stěžovatel považuje za nespravedlivé, neboť on sám pouze respektoval jinou judikatorní linii než tu, k níž se nakonec přiklonil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Poukázal i na důsledky postupu krajského soudu. Stěžovatel rovněž upozornil na možnost krajského soudu žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

V.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nedošlo k žádné zásadní změně judikatury. Sám rozšířený senát v předmětném rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, uvedl, že judikatura správních soudů je ustálená, jen správní orgány ji nereflektují. Podle žalobce dále nebyly dány důvody k odmítnutí žaloby, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Postup Krajského soudu v Ústí nad Labem (v usnesení ze dne 27. 7. 2017, č. j. 5 A 127/2017 - 35) je nutno považovat za exces. Ve všech dalších případech rozhodly správní soudy stejně; výjimkou bylo pouze uvedené usnesení. Poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27) a na účelnost vynaložených nákladů. V této souvislosti opakovaně zdůraznil nelegálnost postupu správních orgánů. Navrhl kasační stížnost odmítnout, popř. zamítnout jako nedůvodnou.

VI.

[9] Nejvyšší správní soud s odkazem na svoji dosavadní judikaturu upozorňuje, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda jsou v dané věci splněny veškeré podmínky řízení, a shledal, že kasační stížnost není přípustná.

[11] Předně je třeba podotknout, že obsahově totožnou kasační stížností téhož stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval již v usnesení ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27. V tomto usnesení mj. uvedl:

„Nejvyšší správní soud s odkazem na svoji dosavadní judikaturu upozorňuje, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.). Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je však třeba posoudit i podmínky subjektivní přípustnosti na straně stěžovatele. Ta je zde částečně splněna, neboť kasační stížnost podal účastník řízení před krajským soudem. Tím se však subjektivní přípustnost kasační stížnosti nevyčerpává. „Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33). [8] Stejně jako v citovaném usnesení či v usnesení č. j. 6 As 133/2016 - 25 ze dne 13. července 2016 musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že stěžovatel netvrdí, že by mu zastavením řízení byla způsobena jakákoli újma na jeho právech. Stěžovatel se domáhá odlišného výroku v tom směru, že namísto zastavení řízení požaduje odmítnutí žaloby. V důsledku odmítnutí žaloby by však bylo postavení stěžovatele shodné, jako je tomu nyní – žaloba by nebyla věcně projednána a jeho rozhodnutí by nadále bylo nicotné, tedy fakticky neexistovalo. Zde je nutno podotknout, že ani v případě odmítnutí žaloby by kasační stížnost žalovaného nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost směřující proti výroku I usnesení krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. [9] Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost i v rozsahu směřujícím proti výroku o nákladech řízení, a to s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaný na základě § 120 tohoto zákona. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Takový výrok lze napadnout pouze ve spojení s hlavním výrokem. Je-li však část kasační stížnost směřující proti hlavnímu výroku rozhodnutí krajského soudu nepřípustná, následuje její osud i ta část, která napadá výrok o náhradě nákladů řízení (bod 31 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. června 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS). [10] Nejvyšší správní soud k povzdechu stěžovatele nad rozličným přístupem krajských soudů k dané procesní situaci poznamenává, že to jistě není žádoucí, kasační stížnost však není

univerzálním opravným prostředkem a nemůže napravit, resp. sjednotit všechny aspekty rozhodování krajských soudů.“

[12] Za situace, kdy je skutkový a právní stav nyní posuzované věci zcela srovnatelný, nemá Nejvyšší správní soud důvod revidovat právní názor vyjádřený v citovaném usnesení, k čemuž by bylo třeba obrátit se podle § 17 odst. 1 s. ř. s. na rozšířený senát. Nejvyšší správní soud přitom o celkové nepřípustnosti kasační stížnosti ani v dané věci nepochybuje. Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti totiž plyne, že se nedomáhá toho, aby krajský soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal, nýbrž prezentuje konstrukci, podle níž nemělo být řízení o žalobě zastaveno, ale žaloba měla být odmítnuta. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se ovšem řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel tedy nikterak nezpochybňuje skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána, ani netvrdí, že by mu samotným zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Je zřejmé, že ve skutečnosti stěžovatel v této věci brojí výlučně proti povinnosti hradit náklady řízení jemu uložené výrokem III usnesení krajského soudu, čemuž účelové přizpůsobuje i svou argumentaci týkající se výroku I téhož usnesení (srov. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 Azs 267/2017 – 23).

[13] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (srov. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 Azs 267/2017 - 23). Z tohoto důvodu soud nevyhověl ani návrhu žalobce na přiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu